

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Loudové a soudkyň Mgr. Kateřiny Peroutkové a JUDr. Dany Černé v právní věci

žalobkyně: **E. K.**, narozená dne X
bytem X
doručovací adresa X
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Hojdnem, LL.B.
sídlem Francouzská 299/98, 101 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 01 Praha 2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod
sp. zn. MZDR 455/2025,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 16. 12. 2024 o přiznání nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 297/2021 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky osobám sterilizovaným v rozporu s právem a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 13. 2. 2026 u Městského soudu v Praze domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřovala v tom, že žalovaný nerozhodl o její žádosti ze dne 16. 12. 2024 o přiznání nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 297/2021 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky osobám sterilizovaným v rozporu s právem a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 297/2021 Sb.“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že je dle předmětného zákona oprávněnou osobou, neboť u ní byla provedena dne 12. 8. 1994 sterilizace v rozporu s právem. Dne 16. 12. 2024 proto podala u žalovaného žádost o přiznání nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky ve výši 300 000 Kč. Uvedla, že dle § 5 odst. 3 zákona č. 297/2021 Sb. činí lhůta pro vydání rozhodnutí o nároku nejdéle 60 dnů, kterou lze ve smyslu § 7 odst. 2 téhož zákona prodloužit o 15 dnů. Dále sdělila, že si sama od poskytovatele zdravotních služeb vyžádala zdravotnickou dokumentaci a že ji přiložila k žádosti ze dne 16. 12. 2024, a proto nebylo nezbytné, aby si žalovaný vyžádal zdravotnickou dokumentaci znovu a aby se tak lhůta pro vydání rozhodnutí prodlužovala. Zdůraznila, že ze strany ministra zdravotnictví došlo k opakovanému prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž o posledním prodloužení bylo rozhodnuto usnesením ze dne 12. 12. 2025, č. j. MZDR 455/2025-24/PRO, kterým došlo k prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do 15. 1. 2026. Nejzazší lhůta pro vydání rozhodnutí tak uběhla dne 15. 1. 2026.
3. K podmínce vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti žalobkyně uvedla, že dne 6. 11. 2025 podala k nadřízenému správnímu orgánu, tj. ministrovi, podnět k opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o němž bylo rozhodnuto výše uvedeným usnesením ze dne 12. 12. 2025. Navzdory tomuto usnesení ale nebylo do dne podání žaloby ve věci samé rozhodnuto, žalobkyně tím vyčerpala všechny prostředky k ochraně před nečinností. Žalobkyně dne 19. 1. 2026 podala další podnět k učinění opatření proti nečinnosti, neboť chtěla předejít žalobě, ale do dne podání žaloby žalovaný zůstal nečinný. Žalobkyni tak nezbylo, než se obrátit na soud, jinak by jí hrozilo uplynutí lhůty k podání žaloby dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
4. Žalobkyně navrhla, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o přiznání nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky ze dne 16. 12. 2024, a to ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozsudku, a současně, aby uložil žalovanému nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

5. Žalovaný uvedl, že v předmětném řízení došlo k prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, a to v souladu s příslušnými právními předpisy usnesením ze dne 16. 2. 2026, č. j. MZDR 455/2025-29/LEP, s tím, že lhůta byla prodloužena do 31. 5. 2026 (pozn. soudu: dle výroku přiloženého usnesení byla lhůta prodloužena do 30. 5. 2026). Toto usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 17. 2. 2026. Dle žalovaného tak v daném případě lhůta pro vydání rozhodnutí neuplynula, neboť byla nadřízeným orgánem v souladu se zákonem prodloužena. Nelze tak v tuto chvíli dovodit nečinnost žalovaného, neboť žalovaný postupuje v rámci zákonem stanovených lhůt. Proto žalovaný označil žalobu za předčasnou, nejsou splněny podmínky řízení. Navrhl, aby soud žalobu z tohoto důvodu odmítl a žalobkyni nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 16. 12. 2024 podala žalobkyně u žalovaného žádost o přiznání nároku na poskytnutí jednorázové peněžní částky dle zákona č. 297/2021 Sb. z důvodu nezákonně provedené sterilizace. K žádosti žalobkyně přiložila scan operační knihy s tím, že jinou dokumentaci jí nemocnice neposkytla. V žádosti žalobkyně navrhovala k důkazu výslech svědka, a to svého švagra.
7. Dne 5. 2. 2025 žalovaný vyžádal od předmětné nemocnice kopii kompletní zdravotnické dokumentace žalobkyně z hospitalizace, v rámci které byla provedena sterilizace, a další záznamy či dokumenty vztahující se ke sterilizaci, a to do 15 dnů. Dne 6. 2. 2025 nemocnice odpověděla, že kompletní zdravotnická dokumentace nebyla dohledána (zřejmě mohla být zničena), přičemž v příloze své odpovědi předložila kopii výpisu z operační knihy a záznam o hospitalizaci žalobkyně.
8. Dne 7. 3. 2025 učinila žalobkyně podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného (adresovaný ministrovi zdravotnictví), v němž poukázala na to, že nejzazší lhůta (60 dní + 15 dnů) k vydání rozhodnutí uběhla dne 3. 3. 2025, podnět byl doručen žalovanému dne 7. 3. 2025.
9. Dne 26. 3. 2025 vyzval žalovaný žalobkyni k součinnosti, konkrétně ke sdělení kontaktních údajů na obvodního gynekologa (jméno, příjmení, adresa ordinace), kterého navštěvovala v době provedení sterilizace, ke sdělení kontaktu na současného obvodního gynekologa (pokud jej od té doby změnila), ke sdělení informací o případném přechodném odškodnění a ke konkrétnímu sdělení, kterou z tvrzených skutečností může žalobkyni navržený svědek svou výpověď doložit (tj. čeho byl konkrétně svědkem). Žalobkyně téhož dne v reakci na tuto výzvu sdělila kontaktní údaje svého obvodního gynekologa v době sterilizace, dále uvedla, že v minulosti žádné finanční odškodnění újmy či zadostiučinění z důvodu protiprávní sterilizace od nemocnice, ve které k zákroku došlo, neobdržela, a dále popsala skutečnosti, které může jí navržený svědek dosvědčit.
10. Usnesením ze dne 7. 4. 2025, č. j. MZDR 455/2025-7/PRO, ministr zdravotnictví prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí do 10. 7. 2025, a to s ohledem na množství shromážděných podkladů, potřebě jejich posouzení, ke zvážení dalšího postupu, vyžádání dalších důkazů, zejm. výslechu svědka, vyžádání zdravotnické dokumentace od gynekoložky žalobkyně a sepisu rozhodnutí, neboť měl za to, že v takto prodloužené lhůtě lze vydat rozhodnutí.
11. Dne 29. 4. 2025 vyzval žalovaný žalobkyni k součinnosti, konkrétně ke sdělení kontaktních údajů na jejího současného obvodního gynekologa, a ke konkrétnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

sdělení, kterou z tvrzených skutečností může žalobkyní navržený svědek svou výpovědí doložit (tj. čeho byl konkrétně svědkem). Téhož dne vyzval žalovaný obvodního gynekologa žalobkyně v době provedení sterilizace k předložení kompletní zdravotnické dokumentace do 15 dnů (doručenka této výzvy není ve spise založena).

12. Žalobkyně dne 30. 4. 2025 v reakci na výzvu uvedla, že v současné době nemá gynekologa, jehož kontaktní údaje by mohla žalovanému poskytnout, a pokud jde o svědka, již žalovanému odpověděla dne 26. 3. 2025, není jasné, proč je dotazována opakovaně.
13. Usnesením ze dne 17. 7. 2025, č. j. MZDR 455/2025-11/PRO, ministr zdravotnictví prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí do 31. 8. 2025, a to s ohledem na množství shromážděných podkladů, potřebě jejich posouzení, ke zvážení dalšího postupu, vyžádání dalších důkazů, zejm. výsledku svědka a žalobkyně, a sepisu rozhodnutí, neboť měl za to, že v takto prodloužené lhůtě lze vydat rozhodnutí.
14. Dne 15. 7. 2025 nařídil žalovaný ústní jednání na den 6. 8. 2025 za účelem výsledku žalobkyně a navrženého svědka, k jednání předvolal žalobkyni za účelem jejího výsledku, zástupci žalobkyně doručil též předvolání svědkovi. Dne 4. 8. 2025 zaslal právní zástupce žalobkyně žalovanému žádost o odročení nařízeného jednání. Současně sdělil, že žalobkyně není schopna se jednání a případného výsledku zúčastnit, neboť trpí vážnými psychickými problémy, svědkovi pak zřejmě nebylo předvolání doručeno z důvodu změny adresy. Dne 6. 8. 2025 zástupce doložil lékařskou zprávu žalobkyně ze dne 23. 7. 2025 a požádal, aby na její účasti na jednání nebylo ze strany žalovaného trváno, sdělil, že žalobkyně trvá na výsledku svědka. Žalovaný poté dne 26. 8. 2025 nařídil ústní jednání za účelem výsledku navrženého svědka na den 28. 8. 2025, vyzval žalobkyni, aby zajistila jeho účast. Dne 27. 8. 2025 zaslala žalobkyně žalovanému sdělení, ve kterém uvedla, že svědek není schopen se na stanovený termín takto narychlo dostavit, a požádala o přesunutí jednání na jiný den, rovněž upozornila, že na přípravu na jednání má mít alespoň 5 dnů.
15. Usnesením ze dne 3. 9. 2025, č. j. MZDR 455/2025-20/PRO, ministr zdravotnictví prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí do 31. 10. 2025, a to s ohledem na potřebu dalšího dokazování (zejm. výsledku žalobkyní navrženého svědka, kterému se nepodařilo doručit předvolání), ke zvážení dalšího postupu, vyžádání dalších důkazů a sepisu rozhodnutí, neboť měl za to, že v takto prodloužené lhůtě lze vydat rozhodnutí.
16. Žalovaný dne 6. 10. 2025 nařídil ve věci ústní jednání za účelem výsledku navrženého svědka, a to na den 20. 10. 2025. Tohoto dne ústní jednání i s výsledkem svědka již proběhlo – srov. protokol ze dne 20. 10. 2025, č. j. MZDR 455/2025/PRO. Po ústním jednání byl právní zástupce žalobkyně poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že do 4 dnů sdělí, zda má návrhy na další dokazování.
17. Dne 24. 10. 2025 zaslala žalobkyně žalovanému reakci na poučení, v níž mimo jiné poukázala na záznam z porodní knihy a na to, že její předčasný porod je zaznamenán i v případném záznamu o novorozenci, o který si v případě potřeby může žalovaný zažádat v předmětné nemocnici.
18. Usnesením ze dne 5. 11. 2025, č. j. MZDR 455/2025-24/PRO, ministr zdravotnictví prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí do 15. 1. 2026, a to z důvodu návrhu žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na opatření důkazu (vyžádání záznamu o novorozenci) a event. vyžádání dalších důkazů a sepisu rozhodnutí, neboť měl za to, že v takto prodloužené lhůtě lze vydat rozhodnutí.

19. Dne 6. 11. 2025 učinila žalobkyně podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného, v němž poukázala na to, že nejzazší lhůta pro vydání rozhodnutí uběhla dne 31. 10. 2025 dle posledního prodloužení.
20. Dne 19. 1. 2026 učinila žalobkyně další podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného, v němž poukázala na to, že nejzazší lhůta pro vydání rozhodnutí uběhla dne 15. 1. 2026 dle posledního prodloužení.
21. Usnesením ze dne 29. 1. 2026, č. j. MZDR 455/2025-28/LEP, vyzval žalovaný Ministerstvo vnitra ke sdělení jmen, příjmení a dat narození všech dětí porozených žalobkyní a ke sdělení jména, příjmení a data narození otce těchto dětí a jeho současného bydliště. Dne 27. 3. 2026 Ministerstvo vnitra žalovanému určité údaje poskytlo.
22. Usnesením ze dne 16. 2. 2026, č. j. MZDR 455/2025-29/LEP, ministr zdravotnictví prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí do 30. 5. 2026. V odůvodnění tohoto usnesení ministr uvedl, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 5 odst. 3 zákona č. 297/2021 Sb. již uplynula s tím, že došlo k prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí za účelem výslechu svědka žalobkyně, kterého se opakovaně nepodařilo předvolat. Po výslechu svědka byla žalobkyně poučena dle § 36 odst. 3 správního řádu a vyžádala si lhůtu ke zvážení dalších návrhů a následně navrhla vyžádat záznam o novorozenci k prokázání, že porod byl předčasný v 36. týdnu, což je však již prokázáno záznamem v operační knize. K prodloužení lhůty uvedl, že tak činí z důvodu návrhu na opatření důkazu ze strany žalobkyně a potřebě vyžádání dalších důkazů, a to zdravotnické dokumentace ambulantního gynekologa a praktického lékaře ve věci sterilizace provedené dne 12. 8. 1994, a sepisu rozhodnutí, neboť měl za to, že v takto prodloužené lhůtě lze vydat rozhodnutí a takový postup je pro žalobkyni výhodnější, než postup dle § 80 odst. 4 písm. a) – c) správního řádu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Soud projednal žalobu podle § 79 s.ř.s., podle nějž ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.).
24. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož ve věci lze rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy, a účastníci ve smyslu tohoto ustanovení souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
25. Soud se nejprve zabýval tím, zda žaloba nebyla podána předčasně, na což poukazoval ve svém vyjádření žalovaný, resp. tím, zda byly splněny podmínky řízení, mezi něž patří i to, že žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředky stanovené v § 80 správního řádu na ochranu proti nečinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.
27. V daném případě požádala žalobkyně o přiznání nároku dle zákona č. 297/2021 Sb. dne 16. 12. 2024, téhož dne tedy bylo podle § 44 odst. 1 správního řádu (řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu) zahájeno řízení o této žádosti. Podle § 5 odst. 3 zákona č. 297/2021 Sb. v řízení podle tohoto zákona činí lhůta pro vydání rozhodnutí nejdéle 60 dnů. Podle § 7 odst. 2 téhož zákona osoba, která vede zdravotnickou dokumentaci o oprávněné osobě, je povinna ji zaslat ministerstvu do 15 dnů ode dne doručení písemné žádosti. Po dobu běhu lhůty pro předložení zdravotnické dokumentace lhůta pro vydání rozhodnutí neběží. Nejzazší zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí tak v daném případě uběhla nejpozději dne 3. 3. 2025 (pozn. soudu: poslední den lhůty 60 + 15 dnů připadl na sobotu 1. 3. 2025).
28. Během zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (tj. do 3. 3. 2025) žalovaný provedl toliko jeden procesní úkon, a sice dne 5. 2. 2025 požádal příslušné zdravotnické zařízení o předložení kopie kompletní zdravotnické dokumentace žalobkyně. Až po uplynutí této zákonné lhůty, a především až poté, co žalobkyně učinila dne 7. 3. 2025 svůj první podnět k opatření proti nečinnosti, ministr zdravotnictví lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužil usnesením ze dne 7. 4. 2025, a to nejprve do 10. 7. 2025 (později ještě vícekrát se lhůtou až do 30. 5. 2026). Teprve poté, co uplynula zákonná lhůta pro rozhodnutí, a poté, co žalobkyně učinila dne 7. 3. 2025 svůj první podnět k opatření proti nečinnosti, začal žalovaný činit v řízení další úkony – konkrétně dvakrát vyzval žalobkyni k součinnosti (dne 26. 3. 2025 a dne 29. 4. 2025), vyzval k předložení kopie kompletní zdravotnické dokumentace žalobkyně jejího tehdejšího obvodního gynekologa (dne 29. 4. 2025) a nařídil ve věci ústní jednání za účelem výslechu svědka (které se nakonec po odkladech uskutečnilo dne 20. 10. 2025).
29. Ministr zdravotnictví ve všech uvedených případech lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužil dle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu, dle kterého platí, že nadřízený správní orgán může usnesením přiměřeně prodloužit zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, lze-li důvodně předpokládat, že správní orgán v prodloužené lhůtě vydá rozhodnutí ve věci, a je-li takový postup pro účastníky výhodnější; přitom přiblíží ke lhůtám uvedeným v § 71 odst. 3. Ministr sice ve všech usneseních o prodloužení lhůty uvedl, že má za to, že rozhodnutí lze v prodloužené lhůtě vydat a že je to pro žalobkyni výhodnější, než postup dle § 80 odst. 4 písm. a) – c) správního řádu, ale již nijak nerefletoval požadavek, aby přihlížel ke lhůtám uvedeným v § 71 odst. 3 správního řádu, resp. ke lhůtám stanoveným v zákoně č. 297/2021 Sb., který obsahuje speciální úpravu lhůt pro vydání rozhodnutí v řízení dle tohoto zákona. Dle soudu však nelze aprobovat opakované prodlužování lhůty v celkové délce přesahující původní maximální 75-denní lhůtu pro vydání rozhodnutí. Z hlediska dílčích úkonů soud za nepřiměřené považuje zejména již první prodloužení lhůty o více než 4 měsíce (z 3. 3. 2025 na 10. 7. 2025), prodloužení lhůty o 2 měsíce (z 31. 8. 2025 do 31. 10. 2025), prodloužení lhůty o více než 2 měsíce (z 31. 10. 2025 na 15. 1. 2026) i poslední prodloužení lhůty z 15. 1. 2026 na 30. 5. 2026, učiněné až v průběhu soudního řízení, kde ministr zdravotnictví lhůtu prodloužil o více než 4 měsíce. Celkem tak byla

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

lhůta prodložena již téměř o 15 měsíců, což soud nepovažuje za přiměřené, a to i s ohledem na nedostatečnou aktivitu žalovaného v neustále prodložovaném řízení (k tomu viz níže).

30. Soud připomíná, že účelem opatření proti nečinnosti je zajistit naplnění zásady rychlosti jako jedné ze základních zásad správního řízení. Ve správním řízení by nemělo docházet k neodůvodněným průtahům, a správní orgán proto má povinnost činit úkony bezodkladně. V případě vydávání rozhodnutí je tato povinnost konkretizována lhůtami pro vydání rozhodnutí upravenými v § 71 správního řádu, resp. v daném případě v zákoně č. 297/2021 Sb. Ty sice mají pouze povahu lhůt pořádkových, což znamená, že s jejich nedodržením nejsou bez dalšího spojeny žádné zákonné důsledky (s výjimkou speciálně upravených případů), ale i tak jsou lhůty pro správní orgány závazné. K překročení a prodložení zákonem stanovených lhůt by proto mělo docházet pouze z objektivních důvodů, které tvoří překážku tomu, aby správní orgán vůbec mohl věc posoudit a rozhodnout o ní.
 31. V posuzovaném případě lhůta pro podání žaloby počíná běžet ode dne, kdy marně proběhne zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Z hlediska počátku běhu lhůty pro podání žaloby je pak rozhodné, zda v průběhu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí byl či nebyl učiněn úkon nebo nenastala některá ze skutečností, která by zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí prodložovala. Jedním z takových úkonů by mohla být např. aplikace § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 10 A 132/2023-34, bod 10.). Ministr zdravotnictví jakožto nadřízený správní orgán tak mohl zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí přiměřeně prodložít, ale musel by tak učinit ještě před uplynutím původní lhůty pro vydání rozhodnutí. Z judikatury totiž vyplývá, že k tomu, aby k prodložení lhůty skutečně došlo, by usnesení muselo být vydáno ještě před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, dle kterého jednou uplynulou lhůtu nelze obnovit). Již první usnesení o prodložení lhůty k vydání rozhodnutí tak nelze posoudit jako souladné se zákonem, neboť lhůta uplynula nejpozději dne 3. 3. 2025 a usnesení o prodložení lhůty k vydání rozhodnutí bylo vydáno teprve dne 7. 4. 2025. Tedy, již v případě usnesení ze dne 7. 4. 2025 nedošlo k řádnému prodložení lhůty, v důsledku toho tedy lhůta k vydání rozhodnutí prodložena nebyla.
 32. Ani další prodložení lhůty k vydání rozhodnutí nebyla provedena řádně a v souladu se zákonem, neboť k prodložení došlo vždy až poté, co předchozí prodložená lhůta již uplynula (bez ohledu na to, že tato lhůta již běžet nemohla, neboť již první prodložení nebylo provedeno v souladu se zákonem, ale až po uplynutí původní lhůty). Ministr zdravotnictví tak svým opatřením opakovaně prodložoval lhůtu, která již uplynula, což není přípustné.
 33. Z judikatury NSS vyplývá, že lhůtu pro vydání rozhodnutí lze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech prodložít (viz rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 Ans 19/2012-43, č. 2867/2013 Sb. NSS, a ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013-51). Opakované prodložování lhůty pro vydání rozhodnutí o nepřiměřeně dlouhé úseky, nadto opožděné a bez časové návaznosti prodložovaných lhůt, dle soudu nerespektuje smysl tohoto oprávnění daného správnímu orgánu.
 34. V daném případě tak došlo k situaci, kdy žalovaný, resp. ministr zdravotnictví usneseními o prodložení lhůty mohl u žalobkyně vzbuzovat dojem, že lhůta pro vydání
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí stále běží. Již poprvé však byla lhůta pro vydání rozhodnutí prodloužena až poté, co uplynula nejzazší zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 5 odst. 3 zákona č. 297/2021 Sb., a navíc o nepřiměřeně dlouhou dobu. Tedy již to svědčilo o nečinnosti žalovaného a již tehdy žalobkyně mohla využít dostupné prostředky ochrany před nečinností – tedy podnět k nadřízenému správnímu orgánu podle § 80 správního řádu, a v návaznosti na to také správní žalobu podle § 79 s.ř.s. To žalobkyně také učinila, neboť dne 7. 3. 2025 podala první podnět k opatření proti nečinnosti žalovaného a dne 13. 2. 2026 i žalobu.

35. Na tomto místě lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016-32, ve kterém soud vyložil povahu lhůty podle § 80 odst. 1 s.ř.s. NSS v něm dospěl k závěru, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před nečinností se odvíjí od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, bez ohledu na skutečnost, že nadřízený správní orgán tuto lhůtu prodlouží či nově stanoví, v tomto rozsudku NSS uvedl: *„Pokud by bylo umožněno přihlížet k přijímaným opatřením proti nečinnosti spočívajících ve stanovování či prodlužování lhůt nadřízeným správním orgánem [§ 80 odst. 4 písm. a) a d) správního řádu], aniž by však tato opatření reálně vedla žalovaného k vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení v průběhu řízení před soudem, jak se také stalo i v této věci, a to opakovaně, pouze by se tím oddalovalo poskytnutí ochrany právu na vydání rozhodnutí či osvědčení. Takový výklad by pak ve výsledku byl v neprospěch samotného žalobce.“* Podobně platí, že pokud správní orgán přerušil řízení až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, nemá toto přerušování za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, a tedy ani nijak neovlivňuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby. Počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, aby se v situaci, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, mohl spolehnout, že během jednoho roku od uplynutí uvedené lhůty může skutečně podat nečinnostní žalobu (viz rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS, a ze dne 18. 1. 2017, č. j. 8 As 88/2016-32).
36. Tyto závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc, neboť pokud přerušování řízení po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí neovlivní běh lhůty dle § 80 odst. 1 s.ř.s., tím spíše jej nemůže ovlivnit ani opožděné usnesení o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Počítání běhu lhůty pro podání žaloby již od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterou stanoví zákon, je v souladu s požadavkem, aby počátek běhu žalobní lhůty byl určen jednoznačně.
37. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Žalovaný byl proto nečinný již okamžikem, kdy mu uběhla lhůta pro vydání rozhodnutí, neboť stanovenou lhůtu překročil a ministr ji prodloužil (a opakovaně prodlužoval) až po jejím uplynutí. Při extenzivním výkladu, který zastává žalovaný s poukázáním na to, že žalobkyně podala žalobu předčasně, neboť lhůta pro vydání rozhodnutí byla prodloužena, by správní orgán mohl lhůtu pro vydání rozhodnutí libovolně prodlužovat, čímž by významně ztěžoval účastníkům řízení možnost obrany před nečinností (viz rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016-22).
38. Nadto judikatura NSS připouští podání žaloby na ochranu proti nečinnosti i před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2008, č. j. 2 Ans

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

3/2007-120). Pokud žalovaný ve skutečnosti neprováděl v řízení žádné úkony, což v určitém období nastalo (např. od konce dubna do poloviny července 2025), byl fakticky nečinný a žalobkyně se mohla na soud obrátit i v běžící lhůtě (za předpokladu, že by tato byla prodlužována v souladu se zákonem, což ale v daném případě ani nenastalo, neboť lhůta pro vydání rozhodnutí byla opakovaně prodlužována až poté, co zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, resp. předchozí prodloužená lhůta již uplynula).

39. Soud tak uzavírá, že pro účely posouzení včasnosti (resp. předčasnosti) žaloby nelze vycházet z toho, že by usneseními ministra zdravotnictví o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí byla tato lhůta skutečně prodlužována, k uvedeným prodloužením nelze přihlížet.
40. Dle soudu tak žalobkyně nepodala žalobu předčasně, jak namítal žalovaný, ale na konci jednorocní zákonné lhůty pro podání této žaloby. I kdyby soud uvažoval základní dobu pro vydání rozhodnutí žalovaného, která dle § 5 odst. 3 zákona č. 297/2021 Sb. činí 60 dnů, uplynula by tato lhůta pro vydání rozhodnutí dne 14. 2. 2025, roční lhůta pro podání žaloby by pak uplynula dne 16. 2. 2026, žaloba podaná dne 13. 2. 2026 by tedy byla včasná. Stejně tak při prodloužení základní doby pro vydání rozhodnutí o maximálně 15 dnů (dle § 7 odst. 2 zákona č. 297/2021 Sb.) by tato lhůta marně uplynula dne 3. 3. 2025 a roční lhůta pro podání žaloby by uplynula dne 3. 3. 2026. Žalobkyně podala žalobu dne 13. 2. 2026, a to právě při vědomí, že by již mohla uplynout lhůta k podání nečinnostní žaloby (viz bod [16] žaloby). Žalobu tak soud považuje za včasnou a nikoli za předčasnou.
41. Ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, soud uvádí, že žalobkyně uplatnila před podáním žaloby celkem tři podněty k učinění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu – dne 7. 3. 2025 (na něj bylo opakovaně reagováno usneseními ministra zdravotnictví o prodloužení lhůty ze dne 7. 4. 2025, 17. 7. 2025, 3. 9. 2025 a 5. 11. 2025), dne 6. 11. 2025 (na něj nebylo dle správního spisu nijak reagováno, viz dále) a dne 19. 1. 2026 (na něj reagoval ministr zdravotnictví posledním usnesením o prodloužení lhůty ze dne 16. 2. 2026).
42. Za dané procesní situace soud považuje předmětnou podmínku za splněnou. Prvním důvodem je skutečnost, že na podnět žalobkyně k učinění opatření proti nečinnosti ze dne 6. 11. 2025 nebylo nijak reagováno. Žalobkyně sice uvedla v žalobě, že ministr v návaznosti na její podnět ze dne 6. 11. 2025 vydal dne 12. 12. 2025, pod č. j. MZDR 455/2025-24/PRO usnesení o prodloužení lhůty do 15. 1. 2026, nicméně ze správního spisu vyplývá, že usnesení s tímto číslem jednacím a daným obsahem bylo vydáno již dne 5. 11. 2025 (tedy před podáním podnětu žalobkyně dne 6. 11. 2025, čemuž mimo jiné odpovídá i to, že v textu tohoto usnesení je odkazováno na žádost o opatření proti nečinnosti ze dne 7. 3. 2025) a právnímu zástupci žalobkyně bylo doručeno dne 6. 11. 2025. Na podnět k učinění opatření proti nečinnosti ze dne 6. 11. 2025 tedy dle obsahu spisu nebylo nijak reagováno. Soud dále považuje tuto podmínku za splněnou i z toho důvodu, že výsledkem podnětů žalobkyně k učinění opatření proti nečinnosti bylo pouze neustálé nepřiměřené prodlužování (již uplynulé) lhůty pro vydání rozhodnutí. Na ministrem přijatá opatření proti nečinnosti tak nelze pohlížet jako na efektivní, neboť takřka jeden rok (počítáno od prvního prodloužení lhůty do podání žaloby) nevedla k odstranění nečinnosti žalovaného správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

43. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu projednání žaloby.
44. Lhůta 60 dnů dle § 5 odst. 3 zákona č. 297/2021 Sb., případně prodloužená o maximálně 15 dnů dle § 7 odst. 2 téhož zákona v návaznosti na žádost o předložení zdravotnické dokumentace, by měla být zpravidla pro žalovaného dostatečná k rozhodnutí o žádosti o přiznání nároku dle předmětného zákona. V této lhůtě by se žalovaný měl snažit co nejefektivnějším způsobem nashromáždit a posoudit všechny rozhodné skutečnosti. Je třeba připustit, že v některých složitých případech nemusí být možné v uvedené lhůtě řízení ukončit a je pak důvodné (např. kvůli obstarání dalších potřebných důkazních materiálů) lhůtu pro vydání (včas) prodloužit. Opakované prodlužování lhůty však musí být řádně odůvodněno konkrétními okolnostmi daného případu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 14/2012-35).
45. Soud má za to, že lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti o přiznání nároku dle zákona č. 297/2021 Sb. může být prodlužována pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech. Jak konstatoval NSS např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2023, č. j. 1 Ans 19/2012-43, opakované prodloužení lhůty odůvodněné pouze obecným tvrzením, že doposud nebylo shromážděno dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, nelze považovat za přiměřené. Nelze připustit, aby si žalovaný mohl lhůtu libovolně a donekonečna prodlužovat, aniž by bylo možné zkoumat jeho procesní postup či aktivitu v řízení. Taková možnost nekontrolovaného prodlužování délky řízení by otevírala prostor pro svévoli správního orgánu. Žadatele o přiznání nároku dle zákona č. 297/2021 Sb. by navíc byla odepřena jakákoliv možnost ochrany proti nečinnosti žalovaného, protože žaloba na ochranu proti nečinnosti by nemohla být nikdy úspěšná, neboť by dle žalovaného byla vždy předčasná (s výjimkou případu, kdy by správní orgán lhůtu pro vydání rozhodnutí opomněl prodloužit).
46. Za účelem posouzení otázky, zda byl žalovaný nečinný, je třeba zjistit, jaké úkony žalovaný činil v průběhu správního řízení, tyto úkony je následně třeba vyhodnotit z hlediska jejich obsahu, časového sledu, nezbytnosti, složitosti apod. Žalobkyně podala svou žádost dne 16. 12. 2024, čímž bylo zahájeno správní řízení, nicméně žalovaný učinil již první úkon (výzvu nemocnici) se značným časovým odstupem dne 5. 2. 2025, tedy až po 50 dnech, když přitom maximální lhůta pro vydání rozhodnutí činila 75 dnů (pro úplnost soud uvádí, že z hlediska obsahu považuje výzvu nemocnici za účelnou, protože žalovaný musel existenci zdravotnické dokumentace ověřit). Nemocnice na výzvu žalovaného reagovala obratem dne 6. 2. 2025 (s tím, že dokumentaci nemá k dispozici), nicméně žalovaný teprve po dalších 47 dnech, tedy dne 26. 3. 2025 vyzval žalobkyni ke sdělení jejích lékařů a navržení důkazů. Žalobkyně v podání ze dne 26. 3. 2025 sdělila údaje svého dřívějšího gynekologa a navrhla svědka (sdělila i, o čem může svědek vypovídat), žalovaný nicméně teprve dne 29. 4. 2025 (tedy po více než 30 dnech) zaslal žalobkyni doplňující výzvu a gynekologovi výzvu k poskytnutí dokumentace. Na tuto výzvu oslovený lékař nereagoval, ze spisu však není patrné, že by jej žalovaný urgoval. Další úkon žalovaný učinil až 15. 7. 2025 (tedy po 76 dnech), kdy nařídil ústní jednání na 6. 8. 2025. Jednání bylo odročeno na žádost žalobkyně, která trvala na výslechu svědka. Další jednání žalovaný nařídil dne 26. 8. 2025, nicméně již na den 28. 8. 2025, přičemž nařízení jednání spolu s předvoláním svědka bylo zástupci žalobkyně doručeno pouhý den (27. 8. 2025) před plánovaným jednáním, z toho je patrné, že v tak krátkém časovém

termínu se zástupce nemohl na jednání připravit, ani zajistit účast svědka. Tento úkon žalovaného byl tudíž naprosto neúčelný.

47. Ústní jednání proběhlo dne 20. 10. 2025 spolu s výsledkem svědka, žalobkyně byla na jednání vyzvána k návrhům na doplnění dokazování do 4 dnů, vyjádřila se dne 24. 10. 2025, kdy jako další důkaz navrhla pouze záznam o novorozenci, který lze vyžádat v nemocnici. Žalovaný si následně již žádné materiály nevyžádal a žádné relevantní úkony v řízení neučinil, učinil pouze dotaz na Ministerstvo vnitra ohledně počtu dětí žalobkyně (což mohl učinit již mnohem dříve). Z toho je patrné, že mezi jednotlivými úkony žalovaného ve správním řízení byly zcela nedůvodně velké časové odstupy v řádu desítek dní, již to samo o sobě nesvědčí o náležité aktivitě žalovaného. Je třeba připustit, že důkazní situace žalovaného byla ztížena v důsledku toho, že nemocnice neposkytla téměř žádnou zdravotnickou dokumentaci žalobkyně. I přesto soud musí hodnotit úsilí žalovaného ke shromáždění jiného důkazního materiálu jako velmi liknavé a neefektivní, žalovaný se od odpovědi nemocnice dne 6. 2. 2025 za celou dobu řízení (tedy za dobu 1 roku až do podání žaloby) omezil v podstatě na jedinou výzvu dřívějšímu gynekologovi žalobkyně a podařilo se mu realizovat výslech žalobkyní navrženého svědka. Několikrát též vyzval žalobkyni k dalším důkazním návrhům. Žalovaný tedy nevyvíjel dostatečné úsilí, aby se mu podařilo shromáždit potřebné podklady v co nejkratší náhradní lhůtě, pokud již nerozhodl ve lhůtě zákonné.
48. Obdobně soud hodnotí i opakovaná usnesení žalovaného o prodloužení lhůty. Předně bylo řízení prodlužováno o neúměrně dlouhé lhůty v poměru k délce zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, jak již soud uvedl výše. Z věcného hlediska (tj. bez ohledu na to, že žádné z prodloužení nelze považovat za řádné, neboť byla vydávána až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí) by pak bylo možné akceptovat pouze prodloužení lhůty ze dne 7. 4. 2025 za účelem vyžádání dokumentace od gynekologa a výsledku svědka (kdy žalobkyně svědka a gynekologa označila v podání ze dne 26. 3. 2025) a dále prodloužení ze dne 17. 7. 2025 a 3. 9. 2025 za účelem výsledku svědka, kterého se nedařilo předvolat. Byť i zde žalovaný nepostupoval zcela účelně, neboť např. nařídil ústní jednání na den 28. 8. 2025 a zástupce žalobkyně o tom vyrozuměl teprve dne 27. 8. 2025, jednání tak bylo zmařeno z důvodů na straně žalovaného.
49. Nicméně, další usnesení o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí (tj. prodloužení ze dne 5. 11. 2025 do 15. 1. 2026 a prodloužení ze dne 16. 2. 2026 do 30. 5. 2026) již soud považuje zcela jistě za pouze formální a nepodložená okolnostmi posuzované věci či konkrétními úkony, které by žalovaný v řízení realizoval. V usnesení o prodloužení lhůty ze dne 5. 11. 2025 sice žalovaný uvedl, že důvodem prodloužení je návrh žalobkyně na vyžádání si záznamu o novorozenci, následně si však žádný takový záznam nevyžádal. V dalším usnesení o prodloužení lhůty ze dne 16. 2. 2026 pak k tomu dokonce uvedl, že jeho vyžádání není potřeba, neboť o předčasném porodu ve 36. týdnu je záznam v operační knize. V usnesení o prodloužení lhůty ze dne 16. 2. 2026 jako důvod prodloužení uvedl žalovaný potřebu vyžádání si dalších důkazů, tedy zdravotnické dokumentace ambulantního gynekologa a praktického lékaře; nicméně ambulantního gynekologa již žádal výzvou ze dne 29. 4. 2025, ten mu dokumentaci neposkytl, žalovaný tak mohl zaslat urgenci již mnohem dříve. Dokumentaci od praktického lékaře si žalovaný rovněž mohl vyžádat již mnohem dříve, když řízení bylo vedeno déle než rok. Tedy, minimálně

prodloužení lhůty učiněná dne 5. 11. 2025 a dne 16. 2. 2026 již nelze v žádném případě považovat za řádné a odůvodněné pokračování v řízení.

50. Soud tedy konstatuje, že nejméně od ústního jednání dne 20. 10. 2025, tedy po dobu několika měsíců, již žalovaný v řízení neprovedl žádné relevantní procesní úkony. Za tuto dobu učinil pouze dotaz na Ministerstvo vnitra ohledně počtu dětí žalobkyně (který však mohl vznést již kdykoli předtím) a dvakrát prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí, aniž by však reálně činil úkony, které by směřovaly k jeho vydání. Z obsahu spisu je přitom zřejmé, že tato pasivita není nijak opodstatněná. S ohledem na to dospěl soud k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti je důvodná.
51. Soud shledal, že v dané věci je postup žalovaného rozporný i se základními zásadami správního řízení, konkrétně s § 6 správního řádu, podle něhož správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Přestože zákon č. 297/2021 Sb. stanoví zvláštní lhůtu pro vydání rozhodnutí a § 71 odst. 1 a 3 správního řádu se neuplatní, žalovaný je povinen v řízení o žádosti o přiznání nároku dle předmětného zákona dodržovat základní zásady správního řízení (srov. § 5 odst. 2 zákona č. 297/2021 Sb., který výslovně vylučuje použití správního řádu jen v případech, kdy zákon č. 297/2021 Sb. stanoví jinak). Zásada vyřizování věcí bez zbytečných průtahů má navíc ústavní rozměr. Podle Ústavního soudu totiž průtahy v řízení před správními orgány představují tzv. jiný zásah ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy do základních práv zakotvených v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (viz např. nález ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 696/02).
52. Žalovaný k dotazu soudu v přípisu ze dne 29. 4. 2026 sdělil, že ve věci dosud nebylo vydáno správní rozhodnutí ve věci samé.
53. Na základě shora uvedeného soud žalobu shledal důvodnou, v souladu s § 81 odst. 2 s.ř.s. proto žalovanému uložil vydat v přiměřené lhůtě rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Lhůtu určil v délce 15 dnů s přihlédnutím k zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí, dosavadní délce řízení i s ohledem na povinnost žalovaného vyhodnotit shromážděné podklady obsažené ve správním spise.
54. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní představují náklady právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč (dle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025, tj. převzetí právního zastoupení, podání žaloby), tedy celkem 9 240 Kč, a v náhradě hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč, tedy celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Náhrada je zvýšena o DPH, jelikož právní zástupce žalobkyně je plátcem daně (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %, tedy 2 130 Kč, zaokrouhleno na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 12 270 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. dubna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.